

Vteřina před útokem

Zdravě stavěný drak se šouravým krokem sunul dlouhou jeskyní. Fernero, jak se jmenoval, za sebou táhl zadní pravou nohu a zanechával krvavou čáru. Hluboká rána zela vprostřed stehna a znemožňovala mu rychlý pohyb.

Fernero, černý krutý drak nepřátelsky vrčel a ohlížel se přes rameno. Za ním kráčel další z dračích vůdců. Temně fialový Mefisto svého kolegu bedlivě stopoval a hlídal, aby znova nepropadl vražednému běsnění.

K Fernerově nelibosti si povšiml, že po Mefistově boku kráčí také malý dráček Neferien. Fernero neměl rád tu jeho prořízlou hubu. A navíc, Neferien věděl některé věci, které neměl, a neustále mu křížil cestu.

Jednou ti to nevyjde, malý hráči, a vsadíš víc, než můžeš vyhrát.

Fernero se dobelhal až na místo, kde spával. Svalil se na zem a snažil se udělat si pohodlí. Pulzující bolest mu znepříjemňovala jakékoli uvažování. Vztekal se nad svou nepozorností.

"Tak tohle ti fakt nevyšlo, Fero." rozchechtal se malý tmavě modrý drak. Neferien se smál až se za břicho popadal. Svalil se na podlahu a nedokázal se přestat smát.

"Ještě chvíli, skrčku, a zakousnu tě!" zavřeštěl Fernero a vycenil zuby. Roztřeseně se postavil.

"Myslím, že teď bych se tu mohl vyspat, vstát a sežrat jelena a stejně bych na tebe ještě čekal. Takže si hezky lehni a nenech se ve svém remcání rušit." smál se Neferien a vyplázl na něj jazyk.

"Ty jeden zmetku!" Fernero vystartoval a klopýtl. Spadl na zem a nabil si tlamu.

"Dost!" zařval Mefisto a rozpřáhl se. Neferien schytl jednu pořádnou ránu přes hlavu a také se začal válet na zemi. Vzhlédl a zasyčel v nepřátelském gestu.

Mefisto si ho nevšímal a vstoupil mezi dva samce.

"Dost!" zavelel a sjel oba dva draky pohledem.

Fernero i Neferien se pod jeho ostrým pohledem přikrčili. Ne nadarmo byl Mefisto jedním z kandidátů na vůdce hnízda. A byl členem vyšší šlechty, potomků císaře.

"Ty!" otočil se na dračího hráče. "Najdi Mikel a přiveď ji sem, ať ošetří rány tvého vůdce. Nezapomínej, kde je tvé místo. Jsi pouhý přistěhovalec. Tak si své žrádlo zaslouž."

Neferien se s nelibostí ale úctou uklonil a spěšně vyrazil splnit úkol, kterým byl pověřen. Ještě ve chvíli, kdy se Mefisto k němu už otočil zády, na Fernera vyplázl jazyk.

Fernero vztekle syčel a k tomu bolestí hekal. Chňapal ze vzteku na obě strany a Mefisto si musel dávat velký pozor na to, aby se nedostal do dosahu jeho zubů. Tušil sice, že by Fernera momentálně v klidu porazil, ale nechtěl mu zbytečně moc ublížit. Proto čekal dokud se neuklidní.

Netrvalo ani deset minut, než ztráta krve a vyčerpání konečně rozzuřeného draka oslabilo natolik, že nebylo pro Mefistu nebezpečné se k němu přiblížit.

"Takže máš sestru...gratuluji," promluvil do neustálého hekání Mefisto. Poposedl si blíže k černému bratru ve vyšší šlechtě a obezřetně čekal, zda skutečně už Fernero nebude tolik agresivní.

"Ano, mám. A je to proradná zmije. Takhle mě kousnout, když jsem byl bezbranný. Nechápu, že ji do dnešních dnů nikdo nezabil."

"Protože to privilegium bude jen tvé," pronesl Mefisto rázně a Fernera tak zaskočil. Černý drak se zadíval do očí tmavě fialového a našel v nich prazvláštní pochopení. "Ta povinnost je jen tvá, ale ne teď, Fernero. Po obřadu tu drzou zmiji klidně zabij. Sám dohlédnu na to, aby jsi měl k tomu prostor a klid. Ještě to není kněžka a ač to bude nemilé, jako její sourozenec na to máš právo. Jen jedno z dráčat přežije a je jedno, zda je přímé či nepřímé z rodu."

Fernero sklonil pohled a hleděl na zem. Poprvé v životě mezi ním a Mefistem panovalo tiché příměří, kdy se ani jeden z nich nesnažil nějak dostat nad toho druhého. A Fernero si začal uvědomovat, že Mefisto není tak špatný drak, jen je prostě moc závislý na tradicích. A právo jednoho sourozence bylo zaryto hluboko v krvi. Tak hluboko, že bylo až nemyslitelné, že existují draci jako Jabel a Mikel.

"Zibra to nedovolí. Víme to oba dva." Fernero si odplivl na zem. Konečně našel polohu, ve které noha přestávala krváčet. Doufal, že Mikel dorazí co nejdříve. Nerad by zemřel. Nn nemohl být tím potomkem, co prohraje.

"Proč vlastně chceš, abych vyhrál, Mefisto? Nebylo by snad jednodušší, kdybych zemřel? Nemusel by jsi mít soka v tom, kdo nastoupí po Zibře."

Mefisto pohlédl ke stropu jeskyně. Přemýšlel a Fernero měl pocit, že snad usnul. Kdyby ho tolik ta noha nebolela, asi by do něj schválně strčil, aby se o tom přesvědčil, ale Mefisto nakonec odpověděl.

"Já nebo ty, na nás bude vedení tohoto hnízda, až Zibra udělá chybu, a ona ji udělá. Měla hezkou představu, ale nechápe to, co my, šlechta, víme od nepaměti. Nikdo si není rovný s nikým. Ač se oba dva díváme na tu věc jinak, tak oba dva víme, že rozdíl mezi kastami, mezi druhy, jsou moc velké. Ohniví a ledoví draci, samci a samice, Vyšší šlechta a Nižší, o ostatních nemluvě. Ty rozdíl a osudy ve hvězdách nás provázejí. Zibra nemá moc dopřát drakům po smrti možnost zářit v souhvězdích, jako má třeba vyšší šlechta."

"A proč tedy mě nenecháš chycit?" Fernero byl zmatený, ale tušil, jak Mefisto asi odpoví.

"Protože Zibra není největší nebezpečí, ale Straz. Ten drak mi dělá starosti. Je nenávidný a jeho vyprávění skutečností... mno je děsivé. Ale zapomíná na jedno, my draci máme právo se bránit, ale nemáme právo odvetu. Každý druh se snaží přežít. Proto lovíme a bojujeme s monstry, ale lidé jsou naši sousedé. Už za dávných let nám předkové nechali zkazky, že válku nemůžeme vyhrát útokem, ale obranou. Strazova politika, a vím, že ji znáš stejně jako já, je destruktivní jak k nám, tak k těm dvounohým stvořením za řekou."

Fernero byl rád, že Mefisto neumí číst myšlenky. Kdyby totiž věděl a viděl co on, tak by sám se Strazem uzavřel spojení stejně jako on. Fernero se rychle rozpomněl, že Mefisto je vlastně také nepřítel, kterého je jednou třeba zahubit. Ač po dnešní debatě mu to už nebude dělat takové potěšení.

"Měl by jsi jít, Mefe." pronesl přátelsky Fernero a pokynul mu k odchodu. "Já už stejně dnes nikam nepůjdu, nemohu." Popostrčil k němu svou zraněnou nohu páchnoucí po srážející se krvi.

"Jak myslíš, ale věz, že s tvou sestřičkou zmijí to nějak dořešíme. A prosím, neříkej mi Mefe. Tak mi může říkat jediná dračice. Pro tebe budu vždy Mefisto a ty pro mě Fernero. Jsme šlechta, Fernero, šlechta. A tak bychom se měli chovat s důstojností. Neferien tě dnes neměl oslovovat tak neurvale, ale to je prostě drak, který se narodil mimo naše Velké hnízdo. Ti jsou vždycky moc prořízlí, jestli si rozumíme. Později ho nějak potrestám, ale tak, aby Zibra nemohla nic namítat."

Mefisto se tedy odebral k odchodu a neviděl tak Fernerův temný pohled.

Zibra, Fellacy, Mefisto i Neferien, všichni jste nepohodlní a jednou vás zabiju.

Jednou.

Alved z bezpečné vzdálenosti sledovala svou světenkyni a celá rozzechvělá se snažila sesumírovat vzpomínky na to, co se před půl hodinou stalo. Jenže bylo to tak rychlé, že se jí nepodařilo postřehnout vše. Jen reagovala. Zabránila nejhoršímu nebo tomu aspoň věřila.

Když Fellacy, beze smyslů ležící na zemi, konečně začala sebou trochu hýbat, přistoupila k ní. Malá dračice neměla po jejich zásahu žádné viditelné zranění a tak se rozhodla, že ji raději nechá přijít k sobě samotnou. Musela svému druhu ještě nahlásit, co s jejich malou Fellacy vlastně je.

Tak nějak nevěděla, zda je Fellacy její přítelkyně nebo ne. Někdy spolu byly opravdu za dobře, ale jindy bylo s touto mladou učednicí k nevydržení. Vtíravé otázky, zvláště ohledně sexuality její a jejího druha, ji někdy vyváděly z míry.

Když byla u východu z jeskyně, ještě se ohlédla a všimla si, že už Fell otevírá oči. Raději přidala do kroku, aby ji příliš zvědavá samička zase nevyslychala o tom, co se vlastně stalo. Protože to bylo moc rychlé a Alved to vše nezaznamenala.

Fellacy se prudce posadila a rozhlédla se okolo sebe. Krvežíznivost z ní rychle opadala a mladá dračice, už bez emocí, cítila chuť krve ve své tlamě. Krev svého bratra. Ušklíbala se, nebo se aspoň o to pokusila. Rozhodně by se z něj nažrala ráda víc.

Rozhlížela se okolo a uvažovala, kde se nachází. Podle struktury jeskyní nebude moc hluboko, ale ani nízko. Tak střední patra. Oklepala se a vrávoravě vstala. Cítila, že před chvílí ze sebe vydala velké množství energie, ale nedokázala si vybavit detaily. Byla si však jistá, že ta krev v její tlamě patří opravdu draku jménem Fernero.

“Možná přece jen nějakou tu šanci mám,” pronesla sama k sobě, ale ve chvíli, kdy si vybavila jeho zuby a bojový výraz, který byl to poslední, co si pamatovala z doby před půl hodinou, tak se rozklepala strachy. Ale nehodlala se takto třást celou dobu, co tu bude. Stane se, co se stane, a ona se nenechá zabít jen tak.

Jak tak přemýšlela, rostla v ní touha začít zkoumat všechny tyto krásy jeskyní. Protože ji velice zaujaly kamenné výseče ve stěnách, následovala je a zamířila střemhlavě do nitra Jižního hnízda. Netušila, kam jde, ale věřila si, že se dokáže dostat zpět sama a nebudou ji hledat.

Procházela se temnými jeskyněmi, kde nebyl ani kousek světla, ale stále viděla. Dračí oči ve tmě vidí, ač to také není dokonalé. Nasávala pachy jihu a vzrušeně zavrněla. Tento nový svět ji mohl poskytnout nové poznatky v jejím bádání o tom, co jsou vlastně draci zač. Poslouchala jako nikdy dřív a díky svému daru zvuku slyšela víc než ostatní. Fellacy totiž dokázala ovládat zvuk a byla na zvuky i citlivější a vnímavější. A proto zaslechla při jednom z přeskoků vápenného jezírka ten krásný zpěv. Zarazila se a zaposlouchala. Jenže ten hlásek se znovu neozval a tak mu nevěnovala moc pozornosti. Postupovala níž a níž a kamenný základ se měnil. Přibývalo krápníků a pro Fellacy to byl důkaz, že se dostala do částí, kde ani draci Jihu nechodí.

A pak se ozval ten hlas znovu. Vábivý a tajemný. Zaposlouchala se ještě pozorněji a ten zvláštní zvuk ji očaroval. Nedokázala jej popsat, ale zatoužila jít za ním a zjistit, co to

vlastně je. Vyplázla jazyk a nasála vzduch. Svět okolo ní se oteplovat, což mohlo znamenat jediné. Je níž než úpatí hory. Je opravdu v podzemí.

Započala své hledání tajemného hlasu. A zdálo se, že i sama hora je na její straně, a zdálo se, že se jí otevíraly stěny na místech, kde jistě musely být temné uličky. Postupovala proto s veselou myslí a na problémy se svým bratrem úplně zapomněla.

Ucítila stejnou vůni minerálů jako ve velkém hnízdě a srdce ji poskočilo. Cítila se jako doma.

Nemusela už procházet tunely moc dlouho. Zvuk byl blíže a blíže a ten zvláštní zpěv ji plnil srdce touhou prozkoumat nepředstavitelné. Přeskakovala vápenná jezírka, kterých zde bylo víc a víc a kochala se symfonií kapek vody, které dopadaly na jejich hladinu. S tím zvláštním zvukem to tvořilo nebeskou sonátu a ona se nemohla dočkat, až konečně spatří toho, kdo tak zpívá.

Konečně zatočila za roh a uviděla zpoza dalšího rohu prozařovat prudké světlo. Zastavila se a opatrně kráčela vpřed. Nedokázala si ani představit, co v hlubinách Jižní hory může takto svítit světlem prudším než slunce. Jestli měla strach, vůbec se neprojevil a dračice bez jediného zaváhání do toho světla vstoupila.

Nedokázala hledět vpřed a zavřela oči. I tak ji světlo vypalovalo zrak, ale ten nebeský hlas se nesl z místa, kde bylo nejvíce záře. Proto skrčila hlavu a postupovala vpřed. Když se konečně dostala na konec jeskyně, oči otevřela, protože světlo bylo mírnější. Jakoby prošla světelnou clonou a konečně spatřila zdroj toho zvláštního tónu.

Obrovský jeskynní dóm a ve středu zářivý krystal rostoucí od shora až dolů. Tajemný a překrásný jako nic jiného. Fellacy se zkrčila tlama a málem se usmála. Byla si jistá, že je první drak v historii, který sem kdy dokázal trefit. Nevěděla, co ten sloup, zářivý jako sluneční jas, ba víc, je. Jen si byla jistá, že právě on takto krásně zpívá. Začala se procházet jeskyní a opatrně okolo něj kroužila. Neodolala a začala se přibližovat, když v tom zaslechla úplně jiný hlásek a zamrazilo ji.

“Nedělej to.”

Fellacy se zastavila metr před krystalem a rozhlížela se okolo. Nikoho však neviděla a proto vyplázla jazyk a chystala se ten zvláštní předmět olíznout. Chuť je jedním ze základních znaků dračího prozkoumávání. Pokud se to dá sníst, bude to bezpečné. Pokud ne, zemře, ale to jí už bude fuk.

“Nedělej to,” ozval se znovu ten hlas a tentokrát pronikavěji. Fellacy z něj cítila chlad, jaký ještě nezažila ani u ledového draka. Proto se raději zastavila a odpověděla mu:

“A proč bych to neměla ochutnat? Je to snad tvoje, ať jsi kdo jsi co jsi?”

“Klidně jdi do toho děvče, pokud chceš přijít o svou duši,” zachechtal se hlas. “Budu se na to dívat. Nemusíš děkovat, že tě varuji. Jen nechci, abys mi tu odpadla a bránila světlu aby svítilo. Nemám rád stíny, víš?”

“A kde jsi ty, co jsi?” pronesla Fellacy a rozhlížela se okolo. Odstoupila od krystalu a přikrčila se, kdyby ten neznámý zaútočil. Nemuselo jít ani o draka, když nad tím tak uvažovala. Přece jen zde žádný nejspíše nikdy nebyl a co by tu také dělal? Jedním si byla jistá. Nepatřil k momentální Jižní letce.

“Žiji ve stínu.”

“Neříkal jsi, že stíny nemáš rád?”

“Mám své důvody,” protáhle zívá líný hlas. Pocítila hnilobný zápach, který se linul z jedné strany jeskyně. Všimla si, že tam je veliký kámen, který nepřiléhá ke stěně. Dvakrát tak velký jako ona. Přistoupila k němu a nahlédla za něj. Objevila temný otvor a otrásla se.

Byl ledový a navíc do něj neviděla. A věděla, že to nebude tím, že si navykla tomu prudkému světlu. V tom tunelu byla temnota.

“Kdo jsi?”, pronesla a přistoupila na samý okraj té tmy. Stačil jediný krok a stála by v ní. Světlo jakoby na tomto místě umíralo. Zachvěla se strachem. Cítila zlovůli toho tvora v temnotě. Přesto se pokusila navázat rozhovor.

“Co je ten sloup zač? Proč by mi ukradl duši?”

“Je to srdce Jihu. To je stavební kámen a základ těchto hor. Jsem jeho strážce. Od pradávna jej střežím a hlídám, aby Jižní hnízdo vzkvétalo a nepodlehlo zkáze, ke které se ale blíží. A ten krystal krade duše. Protože tyto hory jsou zloději duší.”

Fellacy nechápala, o čem mluví, ale přikývla. Ač ona tvora v temnotě neviděla, tak on ji určitě, neboť odpovéděl:

“Nemusíš mi přikyvovat, ale měla by jsi odejít. Než si tě najde Strach. Bojíš se Strachu, samice?”

“Proč bych se měla bát Strachu? Neměla bych se spíše bát třeba padajícího kamení? Strach je jen emoce. Není třeba se bát toho, že se budu bát. Bát se musíme toho, co je nebezpečné.”

“Strach je vražedný, samice. Každý má důvod bát se Strachu. Já, ty a všichni ostatní. Draci s pekelným plamenem.”

Fellacy byla čím dál zmatenější. Nevěděla, co za strach myslí. Jestli z těch pekelných draků nebo z něčeho jiného.

“Nebojím se strachu,” pronesla nakonec rozhodně.

“A bojíš se tmy? Protože vidím, jak se chvěješ na hranici a varuji tě, pokud vstoupíš, už nikdy nebudeš v klidu spát. Uvidíš, co je to Strach, a co dokáže.”

“Nemám strach ze tmy.” Fellacy se zapřela a oblízla. Nevěděla, nakolik má odvahu vkročit do temnoty, ale prozkoumávat neznámé ji tak lákalo. Něco ji však varovalo. Ten neznámý mohl jen čekat na tu chvíli, na ten jeden krok, a mohl být více než smrtící.

“Odejdi dítě, než překročíš práh temnoty. Pokud to uděláš, spasíš svou duši. Pokud se ale odvážíš, nikdy nezapomeneš a nebudeš stejná. Trn země ti to praví.”

Fellacy se rozhodla. Napjala všechny síly a vkročila za kužel světla, do naprosté temnoty. Sotva v ní byla, prohlédla a pochopila jakou udělala chybu. Vykřikla zděšením a obrátila se na patách. Vyrasila tryskem pryč a nedívala se nalevo ani napravo. Jen ze všeho nejvíce toužila být pryč z tohoto místa. Pryč od toho, koho viděla.

Zamířila do spletitého podsvětí různých tunelů, průrev a průchodů. A nezastavila se dříve než míle daleko a i tak toužila běžet a letět zpět do Velkého hnízda a přitulit se k Tajgarovi, aby ji ochránil. Protože drak kterého spatřila, jestli se to dalo nazývat drakem, byl tím nejzbtáčenějším stvořením, co kdy viděla. Drak bez očí, drak bez křídel. S vylámanými zuby a celý pokrytý boláky plné sněti. Něco takového nemohlo žít a přece to leželo v temnotě. Ale byla si jedním jistá. Kdyby ji to stvoření chtělo zabít, zabilo by ji to. Jenže ji nechalo žít a i když prvotní šok byl až příliš velký, Fellacy cítila, že ten drak v hlubinách je někým důležitým a jejich cesty se ještě zkříží. Měl ale pravdu, už nikdy neusne, aniž by si nevzpomněla na to, co viděla, protože tohle ji bude strašit až nadosmrti ve snech. Ten, který byl trnem země. *Terathorn*.

Kos, maličký černý kos se prolétával nad Dračími skalami a neuvědomoval si nebezpečí svého počítání a ani si neuvědomoval, jak si tak prolétal mezi kameny, že ten ohromný, na který dosedl, byl ve skutečnosti obří drak. Dosedl na něj a zašvitořil. Drak si jej ani nevšiml. A kos brzy zpozoroval, co sledoval drak. Protože přímo pod ním byla plošina, kde stáli další tři draci. A ti vyhlíželi do dálky a o něčem se náruživě bavili. Kos poskakoval sem a tam a sezobával parazity z dračích šupin. Mezitím se na obzoru ukázalo šest skvrn. Přibližovaly se a i kos si povšiml, že jedna z těch skvrn je menší než ostatní.

Ze skvrn se brzy vyklubala šestice draků, kteří přistáli o pár minut později. A pak v rychlém sledu událostí se jeden z těch tří draků, co čekali, náhle vrhl směrem k tomu malému. Jenže dva sousedi té malé ještěrky se vrhli přímo na útočníka. Znehybněli jej v okamžiku a tu ten malý drak využil situace a vrhl se vpřed. Zahryzl se do znehybněného draka a všude bylo plno řevu a nadávání. Kos ale nerozumí dračí řeči a tak vyděšeně vzletl a letěl s větrem o závod pryč od toho nebezpečného místa plného ohnivých plazů.

Nedoletěl daleko a padl mrtvý k zemi. Zastavilo se mu srdce a dušička opustila tělo.

Klerik se probрал z transu. Odplivl si na zem a hleděl do ustarané tváře Lovkyně. Pohládl ji po tváři a ona zčervenala.

“Kněžka už dorazila. Za dva dny započneme s lovem. Tentokrát se ujistíme, že nám ani jeden neuteče a pochytáme je všechny. Určitě mezi nimi už bude ten, co má Srdce. Císařské Srdce.”

Lovkyně se k němu naklonila a políbila ho.

“Tentokrát je ale nepředhodíme těm lidským sviním. Nemají k těm drakům vůbec úctu a přitom jsou to královská stvoření. Oproti těm smradlavým vojákům.”

“To bude záležet na tom, zda odvedeš svou práci dobře.” Klerik ji od sebe jemně odstrčil a sledoval jak si začala rozvazovat kazajku. Vytáhla zpoza řader kostěnou píšťalu a položila ji na zem vedle sebe. Pak pokračovala ve svlékání.

“Já svou práci odvedu dokonale, ale teď aby jsi i ty odvedl tu svou, když máme celé dva dny času, než to započne.”

Klerik se oblízl a začal si přetahovat své roucho přes hlavu.

“Neboj, já si své odvedu.”